

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Imagines Mortis

Corrozet, Gilles

Coloniae, 1557

VD16 C 5284

D. Caecilii Cypriani, Episcopi Carthaginensis, & Martyris. Sermo De
Mortalitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34296

D. CAECILII CYPRIANI,
EPISCOPI CARTHAGINENSIS, & Martyris.

SERMO DE MORTALITATE.

ARGUMENTVM.

Sermo beati Cypriani de Mortalitate, ad amorem relinquendi hanc uitam exhortans, & ostendens hoc quòd sine ullo discrimine cum iniustis iusti moriuntur, non esse putandum bonis & malis interitum esse communem, quoniam ad refrigerium iusti uocantur, ad supplicium rapiuntur iniusti.

ETSI APVD PLVRI-
mos uestrum, fratres dilectissimi,
mens solida est, & fides firma,
& anima deuota, quæ ad præ-
sentis mortalitatis copiam non mouetur,
sed tanquam petra fortis & stabilis turbidos
impetus Mundi, & uolentos seculi fluctus
frangit, potius ipsa nec frangitur, &
tentationibus non vincitur, sed probatur:
tamen quia animaduerto in plebe quosdam

DE MORTALITATE.

dam, vel imbecillitate animi, vel fidei par-
uitate, vel dulcedine secularis vitæ, vel se-
xus mollitie, vel quod maius est, veritatis
errore minùs stare fortiter, nec pectoris
sui diuinum atque inuictum robur exere-
re, dissimulanda res non fuit, nec tacenda,
quo minùs, quantum nostra mediocritas
potest, vigore pleno, & sermone de domi-
nica lectione concepto, delicatæ mentis
ignauia comprimatur, & qui homo Dei &
Christi esse iam cœpit, Deo & Christo di-
nus habeatur. Agnoscere enim se debet, *Ignauia men-*
fratres dilectissimi, qui Deo militat, qui *tis qualiter*
positus in cœlestibus castris diuina iam *comprimēda.*
sperat, vt ad procellas & turbines Mun-
di trepidatio nulla sit in nobis, nulla con-
tatio, quando hæc ventura prædixerit Do-
minus, prouidæ vocis hortatu instruens &
docens & præparans, atque corroborans
Ecclesiæ suæ populum ad omnem toleran-
tiam futurorum, bella & fames & terræ-
motus, & pestilentias per loca singula ex-
urgere prænuñciauit & docuit. Et ne ino-
pinatus nos & nouus rerum infestantium
metus quateret, magis ac magis in nouissi-
mis tēporibus aduersa crebrescere, antè præ-
monuit. Fiunt ecce, quæ dicta sunt, & quan-
do

SERMO

do sunt quæ antè prædicta sunt, sequen-
 tur quæcunque promissa sunt, Domino
 ipse pollicente & dicente: Cum autem vi-
 deritis hæc omnia fieri, scitote quoniam
 in proximo est regnum Dei. Regnum
 Dei, fratres dilectissimi, esse cœpit in pro-
 ximo, Præmium vitæ & gaudium salutis
 æternæ, & perpetua lætitia & possessio pa-
 radisi nuper amissa, Mundo transeunte
 iam veniunt, iam terrenis cœlestia, & ma-
 gna paruis, & caducis æterna succedunt.
 Quis hic anxietatis & sollicitudinis locus
 est? quis inter hæc trepidus & mœstus est,
 nisi cui spes & fides deest? Eius est enim
 mortem timere, qui ad Christum nolit
 ire: eius est ad Christum nolle ire, qui se
 non credit cum Christo incipere regna-
 re. Scriptum est enim, iustum fide viue-
 re. Si iustus es, & fide viuis: si verè in De-
 um credis, cur non cum Christo futurus,
 & de Domini pollicitatione securus, quòd
 ad Christum voceris, amplecteris, & quòd
 zabulo careas, gratularis? Simeon deni-
 que ille iustus, qui verè iustus fuit, qui
 fide plena Dei præcepta seruauit, cum ei
 diuinitus responsum fuisset, quòd non
 antè moreretur, quàm Christum vidif-
 set,

Luce 21.

roman. 2.

Simeon.

DE MORTALITATE.

set, & Christus infans in templum cum matre venisset, agnouit in spiritu natum esse iam Christum, de quo sibi fuerat antè prædictum, quo viso, sciuit citò se esse moriturum. Lætus itaque de morte iam proxima, & de vicina accersione securus, accepit in manibus puerum, & benedicens Deum exclamauit, & dixit: Nunc dimittis seruum tuum Domine, secundum verbum tuum in pace: Quoniam viderunt oculi mei salutare tuum. Probans scilicet, & contestans tunc esse seruis Dei pacem, tunc liberam, & tranquillam quietè, quando de istis Mundi turbinibus extracti, sedis & securitatis æternæ portum petimus, quando expuncta hac morte ad immortalitatem venimus. Illa est enim nostra pax, illa fida tranquillitas, illa stabilis & firma & perpetua securitas. Ceterum quid aliud in Mundo, quàm pugna aduersus diabolum quotidie geritur? quàm aduersus iacula eius & tela conflictationibus asfiduis dimicatur? Cum auaritia nobis, cum impudicitia, cum ira, cum ambitione congressio est, cum carnalibus vitijs, cum illecebris secularibus asidua & iugis & molesta luctatio est. Obsessa mens

Ultima semper Expectanda dies homini est, dicitur beatus Ante obitum nemo supremaque funera debet.

SERMO

Hostes ho- hominis, & vndiq; zabuli infestatione val-
minis. lata, vix occurrit singulis, vix resistit. Si a-
 uaritia prostrata est, exurgit libido: si libi-
 do cōpressa est succedit ambitio, si ambi-
 tio contempta est, ira exasperat, inflat su-
 perbia, vinolentia inuitat, inuidia concor-
 diā rumpit, amicitiam zelus abscindit. Co-
 geris maledicere, quod lex diuina prohi-
 bet, cōpelleris iurare, quod non licet. Tot
 persecutiones animus quotidie patitur,
 tot periculis pectus vrgetur, & delectat hīc
 inter zabuli gladios diu stare? cū magis
 concupiscendū sit & optandū, ad Christū
 subueniente velocius morte properare,
 ipso instruēte nos, & dicente: Amen, amen
 dico vobis, quoniā vos plorabitis & plan-
 getis, seculū autē gaudebit: vos tristes eri-
 tis, sed tristitia vestra in lætitiā veniet.
 Quis non ad lætitiā venire festinet? quis
 non tristitia carere optet? Quando autem
 in lætitiā veniat nostra tristitia, Dominus
 denuò ipse declarat, dicēs: Iterum videbo
 vos, & gaudebit cor vestrum, & gaudium
 vestrū nemo tollet à vobis. Cū ergo vi-
 dere Christum gaudere sit, nec possit esse
 gaudiū nostrum nisi cū viderimus Chri-
 stum, quæ cæcitas animi, quæue dementia
 est

IOAN. 16.

Ibidem.

DE MORTALITATE.

est, amare pressuras & poenas, & lachrymas
Mundi, & non festinare potiùs ad gaudiũ,
quod nunquam possit auferri? Hoc au-
tem fit fratres dilectissimi, quia fides de-
est, quia nemo credit futura esse, quæ pro-
mittit Deus, qui verax est, cuius sermo cre-
dentibus æternus & firmus est. Si tibi vir
gravis & laudabilis aliquid polliceretur,
haberes utiq; pollicenti fidem, nec te falli
ac decipi ab eo crederes, quem stare in ser-
monibus, atque in actibus suis scires: nũc
Deus tecum loquitur, & tu mente incre-
dula perfidus fluctuas? Deus tibi de hoc
Mundo recedenti immortalitatem polli-
cetur, atque æternitatem, & tu dubitas?
hoc est Deum omnino non nosse, hoc est
Christum credentium magistrum pecca-
to incredulitatis offendere, hoc est in
Ecclesia constitutum fidem in domo fi-
dei non habere. Quantum profit exire
de seculo, Christus ipse salutis, atque uti-
litatis nostræ magister ostendit, qui cùm
discipuli eius contristarentur, quòd se
iam diceret recessurum, locutus est ad
eos, dicens: Si me dilexissetis, gauderetis,
quoniam ad patrem vado. docens & osten-
dens, cùm chari, quos diligimus, de seculo
exeunt,

Ioan. 14.

SERMO

exunt, gaudendum potius, quam dolendum. Cuius rei memor beatus Apostolus Paulus, in epistola sua ponit & dicit: Mihi viuere Christus est, & mori lucrū. Lucrum maximum computans iam seculi laqueis non teneri, iam nullis peccatis & vitijs carnis obnoxium fieri exemptum pressuris agentibus, & venenatis diaboli faucibus liberatum, ad lætitiā salutis æternę Christo vocāte proficisci. At enim mouet quosdam quòd æqualiter cū gentibus nostros morbi istius valetudo corripiat, quasi ad hoc crediderit Christianus, vt & immunis à contactu malorum, Mundo & seculo feliciter perfruatur, & non omnia hęc aduersa perpeffus ad futuram lætitiā referretur. Mouet quosdam quòd sit nobis cum cæteris mortalitas ista communis. Quid enim nobis in hoc Mundo non commune cum cæteris, quandiu adhuc secundum legem primæ natiuitatis manet caro ista cõmunis? Quoad usq; isthic in Mũdo sumus, cum genere humano carnis æqualitate coniungimur, spiritu separamur. Itaq; donec corruptium istud induat incorruptionem, & mortale hoc accipiat immortalitatem, & spiritus nos perducatur ad Deum patrem,

*Care hic e-
quamur, sepa-
ramur spiri-
tu.*

DE MORTALITATE.

patrem, quæcunq; sunt carnis incommo-
 da, sunt nobis cum humano genere com-
 munita. Sic cum flatu sterili terra ieiuna est,
 neminem fames separat: sic cum incurfio-
 ne hostili ciuitas aliqua possessa est, om-
 nes simul captiuitas vastat. Et quando im-
 bres nubila serena longa suspendunt, om-
 nibus siccitas vna est. Et cum nauem sco-
 pulo saxa confringunt, nauigantibus nau-
 fragium sine exceptione commune est. Et
 oculorum dolor, & impetus febrium, &
 omnium valetudo membrorum cum cæ-
 teris communis est nobis, quandiu porta-
 tur in seculo caro ista communis. Quini-
 mo si qua conditione, si qua lege credide-
 rit Christianus, noscat, & teneat, sciat plus
 sibi, quàm cæteris in seculo laborandum,
 cui magis sit cum diaboli impugnatione
 luctandum. Docet & præmonet scriptu-
 ra diuina, dicens: Fili, accedens ad seruitu-
 tem Dei, sta in iustitia & timore, & præ-
 para animam tuam ad tentationem. Et ite-
 rum: In dolore sustine, & in timore, &
 in humilitate patientiam habe, quoniam
 igne probatur aurum, similiter & argen-
 tum. Sic Iob post rerum damna, post pi-
 gnorum funera, vulneribus quoque &

Eccle. 2.

SERMO

vermibus grauer afflictuſ, non victuſ
 eſt, ſed probatuſ: qui in ipſiſ conflictatio-
 nibuſ ſuiſ & doloribuſ patiētiam religio-
 ſæ mētis oſtēdēſ, ait: Nuduſ exiui ex vte-
 ro matris, nuduſ etiam ibo ſub terram.
 Dominuſ dedit, & Dominuſ abſtulit: ſi-
 cut Domino viſuſ eſt, ita & factuſ eſt: ſit
 nomen Domini benedictuſ. Et cū eum
 vxor ſua cōpellaret, vt vi doloriſ impatiēſ
 aliquid aduerſuſ Deū querula & inuidio-
 ſa voce loqueretur, reſpōdit & dixit: Tan-
 quam vna ex inſipientibuſ mulieribuſ lo-
 cuta eſ. Si enim bona ſuſcepimur de manu
 Domini, quare mala non toleremus? In
 hiſ omnibuſ, quæ contigerunt Iob, labiſ
 ſuiſ nihil peccauit in conſpectu Domini.
 Itaq; illi teſtimonium perhibet Dominuſ,
 dicens: Animaduertiſti puerū meū Iob?
 non eſt ſimiliſ illi quiſquā in terris, homo
 ſine querela, veruſ Dei cultor. Et Tobias
 poſt opera magnifica, poſt miſericordiæ
 ſuæ multa & glorioſa præconia, cæcitatem
 luminū paſſuſ, timēſ & benedicēſ Deū
 in aduerſiſ, per ipſam corporiſ ſui cladem
 creuit ad laudem, quem & ipſum vxor ſua
 deprauare tentauit, dicens: Vbi ſunt iuſti-
 tiæ tuæ? ecce, quæ pateriſ. At ille circa ti-
 morem

Iob. 1.

Iob. 2.

Tob. 2.

DE MORTALITATE.

morē Dei stabilis & firmus, & ad omnem
tolerantiam passionis fide religionis ar-
matus, tētationi vxoris inualidē in dolore
non cefsit, sed magis Deū maiore patiētia
promeruit: quem postmodū Raphael col-
laudat & dicit: Opera Dei reuelare & con-
fiteri honorificum est: nam quādo orabas
tu & Sara nurus tua, ego obtuli memoriā
orationis vestræ in conspectu claritatis
Dei. Et cū sepelires mortuos simplici-
ter, & quia nō es cunctatus exurgere & de-
relinquere prandiū tuum, & abijisti & con-
didisti mortuum, & missus sum tentare te.
Et iterū: Me misit Deus curare te, & Saram
nurum tuam, ego enim sum Raphael vnus
ex septem Angelis sanctis, qui assistimus
& conuersamur ante claritatem Dei. Hanc
Apostoli disciplinam de Domini lege te-
nuerunt, non musitare in aduersis, sed
quæcunque in seculo accidunt, fortiter &
patienter excipere. Cū Iudæorum po-
pulus hinc semper offenderit, quòd aduer-
sus Deum frequentius murmuraret, sicut
testatur in Numeris Dominus Deus, dicēs:
Desinat murmuratio eorum à me, & non
morientur. Murmurandum non est in ad-
uersis

Tob. 12.

Num. 20.

SERMO

uersis, fratres dilectissimi, sed patienter & fortiter quicquid acciderit sustinendum, cùm scriptum sit: Sacrificium Deo spiritus contribulatus, cor contritum & humiliatum Deus non despicit. In Deuteronomio quoque moneat Spiritus sanctus per Moysen, & dicat: Dominus Deus tuus vexabit te, & famem iniiciet tibi: & cognoscetur in corde tuo, si bene custodieris præcepta eius, siue non. Et iterum: Tentat vos Dominus Deus vester, vt sciat si diligitis Dominum Deum vestrum ex toto corde vestro, & ex tota anima vestra. Sic

Gene. 22. Abraham Deo placuit, qui vt Deo placeret, nec amittere filium timuit, nec gerere parricidium recusauit. Qui filium non potes lege & sorte mortalitatis amittere, quid faceres si filiũ iubereris occidere? ad omnia te facere paratum timor Dei & fides debet. Sit licet rei familiaris amissio: sit de infestantibus morbis assidua membrorum & cruenta vexatio: sit de vxore, de liberis, de excedētibus charis funebris & tristis auulsio, non sint tibi offendiculo ista, sed prælia: nec debilitent aut frangant Christiani fidem, sed potiùs ostendant in colluctatione virtutem, cùm contem-

nen-

Psal. 50.

Deut. 8.

Gene. 22.

*Exhortatio
ad poeniten-
tiam.*

DE MORTALITATE.

nenda sit omnis iniuria malorum præsentium, fiducia futurorum bonorum. Nisi præcesserit pugna, non potest esse victoria: cum fuerit in pugna congressione victoria, tunc datur vincentibus & corona: nam gubernator in tempestate dignoscitur, in acie miles probatur. Delicata iactatio est, cum periculum non est: conflictatio in aduersis, probatio est veritas. Arbor, quæ alta radice fundata est, ventis incumbentibus non mouetur: & nauis, quæ forti compage solidata est, pulsatur fluctibus, nec foratur: & quando area fruges terit, ventos grana fortia & robusta contemnunt: inanes paleæ flatu portante rapiuntur. Sic & Apostolus Paulus, post naufragia, post flagella, post carnis & corporis multa & graua tormenta, non vexari, sed emédari se dicit in aduersis, vt dum grauius affligitur, veriùs comprobetur. Datus est mihi, inquit, stimulus carnis 2. Cor. 12 meæ, angelus satanæ, qui me colaphizet, vt non extollar, propter quod Dominum ter rogavi, vt discederet à me, & dixit mihi: Sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur. Quando ergo infirmitas vel imbecillitas, & vastitas aliqua grassa-

S E R M O

grassatur, tunc virtus nostra perficitur: tunc fides si tentata perstiterit, coronatur, sicut scriptum est: Vasa figuli probat fornax, & homines iustos tētatio tribulationis. Hoc denique inter nos & cæteros interest, qui Deū nesciūt, quòd illi in aduersis queruntur & murmurāt, nos aduersa nō auocant à virtutis & fidei veritate, sed corroborāt in dolore. Hoc quòd nunc corporis vires solutus in fluxum vēter euiscerat, quòd in fauciuū vulnera cōceptus medullitus ignis exæstuat, quòd assiduo vomitu intestina quatiuntur, quòd oculi vi sanguinis inardescunt, quòd quorundam pedes vel aliquæ membrorū partes contagio morbidæ putredinis amputantur, quòd per iacturas & damna corporum prorumpente languore vel debilitatur incessus, vel aditus obstruitur, vel cæcatur aspectus, ad documentum proficit fidei. Contra tot impetus vastitatis & mortis inconcussi animi virtutibus congregari, quanta pectoris magnitudo est? & quāta sublimitas, inter ruinas humani generis stare erectū, nec cum eis, quibus spes in Dominum nulla est, iacere prostratum? Gratulari magis oportet, & temporis munus amplecti, quòd dum
nostram

DE MORTALITATE.

nostram fidem firmiter promimus, & labore tolerato ad Christum per angustam Christi viam pergimus, præmium vitæ & fidei ipso iudicante capiamus. Mori plañe timeat, sed qui ex aqua & spiritu non renatus, gehēne ignibus mǎcipatur: mori timeat, qui nō Christi cruce & passione censetur: mori timeat, qui ad secundam mortem de hac morte transibit: mori timeat, quē de seculo recedētem perennibus pœnis æterna flāma torquebit: mori timeat, cui hoc mora longiore cōfertur, vt cruciatus eius & gemitus interim differatur. Multi ex nostris in hac mortalitate moriūtur, hoc est, multi ex nostris de seculo liberantur. Mortalitas ista vt Iudæis & gentibus & Christi hostibus pestis est, ita Dei seruis salutaris excessus est. Hoc quod sine vilo discrimine generis humani cū iniustis & iusti moriuntur, non est quòd putetis bonis & malis interitum esse communem. Ad refrigerium iusti vocantur, ad supplicium rapiuntur iniusti: datur velocius tutela fidentibus, perfidis pœna. Improuidi & ingrati sumus, fratres dilectissimi, ad diuina beneficia, nec quid nobis conferratur, agnoscimus. Excedunt ecce in pace
tutæ

*Mors quibus
timenda.*

S E R M O

tutæ cum gloria sua virgines veniētis anti
christi minas & corruptelas & lupanaria nō
timentes: pueri periculum lubricæ ætatis
eudadunt, ad continentia atq; innocentia
præmium feliciter perueniunt: tormenta
iam non timet delicata matrona, metum
persecutionis, & manus cruciatusq; carni-
ficis moriendi celeritate lucrata. Pauore
mortalitatis & temporis accenduntur tepi-
di, constringuntur remissi, excitantur igna-
ui, desertores compelluntur vt redeant,
gentiles coguntur vt credat, vetus fidelium
populus ad quietem vocatur, ad aciem re-
cēs & copiosus exercitus robore fortiore
colligitur, pugnaturus sine metu mortis
cū prælium venerit, qui ad militiam tem-
pore mortalitatis accedit. Quid deinde il-
lud, fratres dilectissimi, quale est, quàm
pertinēs, quàm necessariū, quòd pestis ista
& lues, quæ horribilis & feralis videtur, ex-
plorat iustitias singulorum, & mentes hu-
mani generis examinat, an infirmis ser-
uiant sani, an propinqui cognatos piè di-
ligant? an misereantur seruatorum languen-
tiū domini? an deprecantes ægros non de-
serant medici? an feroces violentiā suā cō-
primant? an rapaces auaritiæ furentis insa-
tiabilem

DE MORTALITATE.

tiabilem semper ardorē vel metu mortis
extinguant? an ceruicem flectant superbi?
an audaciam leniant improbi? an pereūti-
bus charis vel sic aliquid diuites langiātur
& donent sine hærede morituri? Vt nihil
aliud mortalitas ista contulerit, hoc Chri-
stianis & Dei seruis plurimū p̄stitit, quòd
martyriū cœpimus libēter appetere, dum
mortē discimus nō timere. Exercitia sunt
nobis ista, non funera, dant animo fortitu-
dinis gloriam, contemptu mortis præpa-
rant ad coronā. Sed fortasse aliquis oppo- *Obiectio.*
nat & dicat: Hoc me ergo in præsentī mor-
talitate contristat, quòd qui paratus ad cō-
fessionem fuerā, & ad tolerantiam passio-
nis toto me corde & plena virtute deuoue-
ram, martyrio meo priuor, dū morte præ-
uenior. Primo in loco non est in tua pote- *Dilutio.*
state, sed in Dei dignatione martyriū: nec
potes te dicere perdidisse, quod nescis an
merearis accipere: tunc deinde Deus scru-
tator renum & cordis, & occultorum con-
tēplator & cognitor videt te, & laudat, &
comprobat, & qui perspicit apud te para-
tam fuisse virtutē, reddet pro virtute mer-
cedem. Nunquid Cain cūm Deo munus
offerret, iam peremerat fratrem? & tamen
L parri-

S E R M O

parricidium mente conceptum Deus prouidus antè dānauit: vt illhic cogitatio mala, & pernicioſa conceptio Deo prouidente proſpecta eſt: ita & in Dei ſeruis, apud quos cōfeſſio cogitatur, & martyriū mente cōcipitur, animus ad bonū deditus Deo iudice coronatur. Aliud eſt martyrio animū deeſſe, aliud animo defuiſſe martyriū. Qualem te inuenit Deus cū vocat, talem pariter & iudicat, cū ipſe teſtetur & dicat: Et ſciāt omnes eccleſiæ quòd ego ſum ſcrutator renis & cordis, nec enim ſanguinē veſtrū quærit Deus ſed fidem: nam nec Abraham, nec Isaac, nec Iacob occiſi ſunt: & tamē fidei, ac iuſtitie meritis honorati, inter Patriarchas primi eſſe meruerūt. Ad quorū conuiuiū cōgregatur quiſquis fidelis & iuſtus, & laudabilis inuenitur. Memiſſe debemus voluntatē nos non noſtrā, ſed Dei facere debere, ſecundū quod nos Deus quotidie iuſſit orare. Quām præpoſterum eſt, quamq; peruerſum, vt cū Dei voluntatē fieri poſtulemus, quādo euocat nos & accerſit de hoc Mūdo Deus, nō ſtatim volūtatē eius imperio pareamus. Hoc nitimur & reluctamur, & peruicaciū more ſeruorū ad conſpectū Domini cū triſtitia &

*Qualis quis
inuenitur, ta-
lis iudicatur.*

DE MORTALITATE.

& mœrore perducimur, exeuntes isthinē
necessitatis vinculo, non obsequio volun-
tatis, & volumus ab eo præmijs cœlestibus
honorari, ad quem venimus inuiti? Quid
ergo rogamus & petimus, vt adueniat re-
gnum cœlorū, si captiuitas terrena dele-
ctat? Quid precib' frequēter iteratis roga-
mus & poscimus, vt acceleret dies regni, si
maiora desideria & vota potiora sunt ser-
uire isthic diabolo, quàm regnare cū Chri-
sto? Denique, vt manifestiūs diuinæ proui-
dentia iudicia clarescerent, quòd Domi-
nus præsciis futurorum suis consulat ad
veram salutem: cū quidam de collegis *Visti.*
& confacerdotibus nostris iam infirmita-
te defessus, & de appropinquante morte
solicitus, com meatum sibi precaretur, asti-
tit deprecanti & iam penè morienti iuue-
nis honore & maiestate venerabilis, statu
excelsus, & clarus aspectu, & quē assisten-
tē sibi vix posset humanus aspectus oculis
carnalibus intueri, nisi quòd talem videre
iam poterat de seculo recessurus. Atque il-
le non sine quadam animi & vocis indi-
gnatione infremuit, & dixit: Pati timetis,
exire non vultis, quid faciam vobis?
Increpantis vox est & monentis, qui de

L 2 perse-

SERMO

persecutione sollicitis, de accensione securis, nō consentit ad præsens desiderium, sed cōtulit in futurum. Audiuit frater noster & collega moriturus, quod ceteris diceret. Nā qui moriturus audiuit, ad hoc audiuit, vt diceret: audiuit non sibi ille, sed nobis. Nam quid disceret iam recessurus? didicit imò nobis remanentibus, vt dum sacerdotem, qui com meatū petebat, increpitū esse comperimus, quid cūctis expediat agnosceremus. Nobis quoq; ipsis minimis & externis quoties reuelatū est, quā frequenter atq; manifestè de Dei dignatione præceptum est, vt cōtestarer assiduè & publicè prædicarem, fratres nostros nō esse lugendos accensione Dominica de seculo liberatos, cū sciam nō eos amitti, sed præmitti, recedentes præcedere, vt proficiscentes & nauigantes desiderari eos debere, nō plangi: nec accipiēdas esse hīc atras vestes, quando illi indumenta alba iam sumpserint: occasionem dandam nō esse gētilibus, vt nos meritò ac iure reprehēdant, quòd quos uere apud Deū dicim⁹, vt extinctos & perditos lugeamus, & fidē, quā sermone & voce depromimus, cordis & pectoris testimonio reprobemus. Spei nostræ ac fidei præuari-

*Gaudendum
morte potius
quā flendum.*

DE MORTALITATE.

uaricatores sumus, simulata, ficta, fucata videtur esse, quæ dicimus. Nihil prodest verbis proferre virtutem, & factis destruere veritatem. Improbatur denique Apostolus Paulus & obiurgatur & culpatur, si qui contristentur in excessu suorum: Nolumus, inquit, ignorare vos fratres de dormientibus, ut non contristemini sicut & cæteri, qui spem non habent. Si enim credimus quia Iesus mortuus est, & resurrexit: sic & Deus eos, qui dormierunt in Christo, adducet cum illo. Eos contristari dicit in excessu suorum, qui spem non habent. Qui autem spe vivimus, & in Deum credimus, & Christum passum esse pro nobis, & resurrexisse confidimus in Christo manentes, & per ipsum, atque in ipso resurgentes, quid aut ipsi recedere istinc de seculo nolumus, aut nostros recedentes quasi perditos plangimus, ac dolemus? ipso Christo Domino ac Deo nostro monente & dicente: *Ioan. II.* Ego sum resurrectio: qui credit in me, licet moriatur, vivet: & omnis, qui vivit & credit in me, non morietur in eternum. Si in Christum credimus, fide verbis & promissis eius habeamus, non moriemur in eternum, ad Christum, cum quo & victuri & regnaturi semper sumus, læta securitate veniamus. Quod

Interim morimur, ad immortalitatē morte trāsgredimur: nec potest vita ęterna succedere, nisi hinc cōtigerit exire: nō est exitus, sed transitus, & tēporali itinere decurso ad ęterna trāsgressus. Quis nō ad meliora festinet? Quis nō mutari & reformari ad Christi speciē, & ad cęlestis gratię dignitatē venire citiūs exoptet? Paulo Apostolo prędicante: Nostra autē conuersatio, inquit, in cęlis est, vnde & Dominum expectamus Iesum Christum, qui trāsfornabit corpus humilitatis nostrę figuratū corpori claritatis suę. Tales nos futuros & Christus Dominus pollicetur, quando, vt cum illo simus, & cum illo in ęternis sedibus viuamus, atq; in regnis cęlestibus gaudeamus, patrem precatur pro nobis: Pater, quos mihi dedisti, volo vt vbi ego fuero, & ipsi sint mecū, vt videāt claritatē, quā mihi dedisti, priūs quā Mūdus fieret. Venturus ad Christi sedē, & regnorū cęlestiū claritatē, lugere nō debet nec plāgere, sed potiūs secundū pollicitationem Domini, secundū fidē veritatis, in profectiōe sua & translatione gaudere. Sic deniq; inuenimus & Enoch translatum esse, qui Deo placuit. Sic in Genesi testatur, & loquitur
scri-

Phil. 3.

Ioh. 17.

DE MORTALITATE.

scriptura diuina: Et placuit Enoch Deo, & non est inuentus postmodum, quia Deus illū transtulit. Hoc fuit placuisse in conspectu Dei, de hac contagione seculi meruisse trāfferri. Sed & per Salomonē docet Spiritus sanctus, qui Deo placeāt maturiūs hinc eximi, & citiūs liberari, ne dū in isto Mūdo diutiūs immorētur, Mūdi cōtactibus polluantur. Raptus est, inquit, ne malitia mutaret intellectū eius, placita enim erat Deo anima eius: propter hoc properauit educere eum de media iniquitate. Sic & in Psalmis ad Dominum properat spirituali fide Deo sua anima deuota, sicut scriptum est: Quām dilectissimæ habitationes tuæ Deus virtutum, desiderat & properat anima mea ad atria Dei. Eius est in Mundo diu velle manere, quem Mūdos oblectat, quem seculum blādiens atq; decipiens illecebris terrenæ voluptatis inuitat. Porrò cū Mundus oderit Christianum, quid amas eū qui te odit, & non magis sequeris Christū, qui te redemit, & diligit? Ioannes in Epistola sua clamat, & loquitur, & ne carnalia desideria sectantes Mundum diligamus, hortatur: Nolite, inquit, diligere Mundum, neque ea quæ in Mundo sunt.

Enoch Deo
placuit.
Gene. 5.

Sap. 4.

Psal. 83.

I. Ioann. 2.

S E R M O

Si quis dilexerit Mundū, nō est charitas patris in illo: quia omne quod in Mūdo est, concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & ambitio seculi, quæ non à patre, sed ex concupiscētia Mundi, & Mundus transibit & concupiscētia eius: qui autem fecerit volūtatē Dei, manet in æternum, sicut & Deus manet in æternum. Porro, fratres dilectissimi, mente integra, fide firma, virtute robusta, parati ad omnē volūtatē Dei simus: pauore mortis excluso immortalitatem, quæ sequitur, cogitemus. Hoc nos ostendamus esse quod credimus, vt neq; charorum lugeamus excessum, & cū accersionis propriæ dies venerit, incunctanter & libenter ad Dominum ipso vocāte veniamus. Quod cū semper fuerit faciendum Dei seruis, nūc fieri multo magis debet corruēte iam Mūdo, & malorum infestātium turbinibus obsessō, vt qui cernimus cœpisse iam graua, & scimus imminere grauiora, lucrum maximū computemus, si isthinc velocius recedamus. Si in habitaculo tuo parietes vetustate nutarent, tecta desuper tremarent, domus iam fatigata, iam lassā ædificijs senectute labentibus, ruinā proximam minaretur, nōne
omni

DE MORTALITATE.

omni celeritate migrares? Si te nauigante turbida & procellosa tépestas fluctibus venti excitatis, prenūciaret futura naufragia, nōne portū velociter peteres? Mundus ecce nutat & labitur, & ruinam sui iam *nutat,* nō senectute rerum, sed sine testatur, & tu non Deo gratias agis, non tibi gratularis, quòd exitu maturiore subtractus, ruinis & naufragijs, & plagis imminētibus exuaris? Considerandum est, fratres dilectissimi, & identidē cogitandū, renūciasse eos Mūdo, & tāquam hospites & peregrinos hīc interim degere. Amplectamur diem, qui assignat singulos domicilio suo, qui nos isthinc ereptos, & laqueis secularibus exutos paradiso restituit, & regno cœlesti. Quis non peregre cōstitutus properet in patriā regredi? Quis non ad suos nauigare festinans, ventū prosperū cupidiū optaret, vt velociter charos liceret amplecti? Patriam nostram paradisum cōputamus, parentes nostros Patriarchas habere iam cœpimus: quid non properamus & currimus, vt patriā nostrā videre, vt parētes salutare possimus? Magnus illhic nos charorū numerus expectat, parentū, fratrū, filiorū: frequens nos & copiosa turba desiderat, iā de sua im-

SERMO

mortalitate secura, & adhuc de nostra incolumitate sollicita. Ad horum conspectū, & complexum venire, quanta & illis & nobis in communi letitia est? qualis illhic cœlestium regnōrum voluptas sine timore moriendi, & cū æternitate viuēdi? quā summa & perpetua felicitas? illhic Apostolorū gloriosus chorus: illhic Martyrū innumerabilis populus, ob certaminis & passionis victoriam coronatus, triumphantes illhic virgines, quę cōcupiscentiam carnis & corporis continentię robore subegerunt, remunerati misericordes, qui alimētis & largitionibus pauperum iustitię opera fecerunt, qui Dominica præcepta seruantes ad cœlestes thesauros terrena patrimonia transtulerunt. Ad hoc, fratres dilectissimi, auida cupiditate properemus, vt cū his citò esse possimus, citò ad Christum venire cōtingat, optemus. Hanc cogitationē nostram Deus videat, hoc propositum mētis & fidei Dominus Christus aspiciat, daturus eis glorię suę ampliora præmia, quorū circa se fuerint desideria maiora. Amen.

D. CAECILII CYPRIANI DE
MORTALITATE FINIS.

ORA.